

Srečanje.

Tako sem bil v mislih in sam s seboj;
čeprav sem ga videl, ga nisem zapazil,
dokler ni bil tik pred menoj.

Klobuk je oddaleč že snel bil z glavé,
zdaj vem, kaj je hotel, saj se je priplazil,
a kakšne obraze imamo ljudje,
o Bože moj!

Ah, pred kom! pred menoj se mu zmedel je glas,
obraz se mu zmučil je v smeh grenak:
„Če bi mogli, gospod — kje je Radeča vas?“

Kako, rojak?
Da ši slepec, z ušesom je ne zgrešiš,
in po vrhu še gluh, se pritiplješ do nje —
ne cepi se cesta, ni poti navzkriž,
pogovor razloči od prvih se hiš . . .
a nisem se spomnil na vbogaime
in pokazal sem Radečo vas mu molče.

Zjasnilo se vse mi potem je takoj, —
le: kakšné obraze imamo ljudje,
o Bože moj!

Oton Zupančič.

Pesem.

Bolj nežna nego dih,   tihotna kakor spev,
 ki plah in tih   ki vsak odmev
 čez talo gre ledino,   ubranost mu premoti,
 bolj bežna nego ptic   samotna kakor soj,
 je lastavic   ki nad teboj
 let nad vode gladino,   hiti polnočne poti,

je tajna misel, glej,
 ki v duši tej
 dviguje k tebi krila —
 in vendar vse zemljé
 slast in gorje —
 nista je premeknila.

Oton Zupančič.

Poletno jutro.

Rosa je polje oblila,
 cvet in ptico orosila,
 iz nebeškega je morja
 zarja splula do obzorja.
 Potopim se v luč žarečo,
 v reko stopim plamenečo
 in v naročje, draga, zate
 zajmem polno zarje zlate.

Njiva cvete, solnce sije,
 rosne bisere mi pije —
 z jasnim pasom, hej, čez polje
 vračam židane se volje.
 Planem k dragi iznenada,
 sladko diha grud ji mlada —
 vsujem zarje ji na lici,
 v rožna nedrija devici!

„Na ti zarje, moja mila,
 ali bi me ne ljubila?“

C. Golar.